

ת"פ 31389/03/19 - מדינת ישראל, באמצעות אגף המכס ומע"מ נגד אברהים אטרש, מאגד עפאנה, רולריז בע"מ

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 31389-03-19 מדינת ישראל נ' אטרש ואח'

לפני כב' השופט אילן סלע

מדינת ישראל

באמצעות אגף המכס ומע"מ,

ע"י עו"ד ענבר עפרת וינשטיין

נגד

אברהים אטרש

ע"י ב"כ עו"ד רמי עותמאן

מאגד עפאנה

ע"י ב"כ עו"ד מוחמד חלאילה

רולריז בע"מ

המאשימה

הנאשמים

גזר דין

הכרעת הדין

1. הנאשמים הורשעו לאחר ניהול הוכחות בעבירות של ניכוי מס תשומות בלי שיש לגביו מסמך כאמור בסעיף 38 לחוק מס ערך מוסף, התשל"ו-1975 (להלן: "החוק"), במטרה להתחמק מתשלום מס בנסיבות מחמירות, עבירה לפי סעיף 117(ב)(5) לחוק, יחד עם סעיף 117(ב1)(3) לחוק, כאשר הנסיבות המחמירות הן בשל כך שהנאשמים במעשיהם הביאו להשתמטות מתשלום מס בסכום העולה על כפל הקנס שבסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977. לנאשמים 1 ו-2 גם יוחסה עבירה של שימוש במרמה או תחבולה, במטרה להתחמק מתשלום מס, עבירה לפי סעיף 117(ב)(8) לחוק.

2. נסיבות ביצוע העבירות פורטו בהכרעת הדין מיום 7.03.21. בתמצית, הוכח כי שני הנאשמים פעלו במשיבה 3 (להלן: "החברה") כמנהלים, גם אם לא באותה אינטנסיביות ודומיננטיות, וכי שניהם ידעו אודות הפעילות האסורה שבוצעה כשהחברה ניכתה תשומות על בסיס חשבוניות פיקטיביות במטרה להתחמק מתשלום מס תשומות. נקבע, כי נאשם 2, בניגוד לטענתו, לא היה אך שכיר בחברה ולא אך תפקד כמנהל עבודה בה, וכי הפעולות שביצע, החל מהמשא ומתן לרכישתה של החברה ובהמשך במהלך פעילותה מלמדות בעליל כי הוא עסק בניהול הפעיל של החברה, כשנאשם 1 עומד לצדו, ולמצער מודע לכך ומעלים עיניו.

3. במסגרת זו, נאשם 2 השיג חשבוניות פיקטיביות על שם חברות שונות בשנים 2012-2014, במטרה להקטין את הכנסותיה החייבות במע"מ של החברה, והנאשמים כללו בדיווחים למע"מ כמס תשומות את סכום המע"מ הנקוב ב-94

חשבוניות על שם חברות שונות, בסך כולל של 2,514,808 ₪. זאת, כשבפועל לא נעשתה עסקה כלשהי בין החברות ששמותיהן הופיעו על גבי החשבוניות, לבין החברה.

תסקירי שירות המבחן

4. נתבקשו והוגשו תסקירים של שירות המבחן בעניינם של הנאשמים, מהם נלמד אודות הנאשמים והתייחסותם למעשים בהם הורשעו.

5. נאשם 1, נשוי ואב לשתי ילדות קטינות. הוא נעדר עבר פלילי, וביחס לעבירות שהורשע בהן הוא מקבל על עצמו אחריות חלקית, כשהוא נוטה להשליך את האחריות על גורמים חיצוניים ולאמץ עמדה קורבנית. קצין המבחן ציין כי נאשם 1 הביע נכונות מילולית ראשונית להשתלב בהליך טיפולי. בשל נכונות זו, נתבקש לדחות את הדין בעניינו לשלושה חודשים על מנת להרחיב ולהעמיק את ההיכרות עם הנאשם ולבחון מענה טיפולי התואם את מצבו. לא נעתרתי לבקשה, וכמפורט להלן.

6. נאשם 2, נשוי ואב לשבעה ילדים, ששה מתוכם קטינים, כולם סמוכים על שולחנו. בהתייחס לעבירות בהן הורשע, הוא שלל כל קשר אליהן והתקשה לקבל אחריות ולו אף בחלק קטן, כשהוא ביטא תחושות כעס רבות כנגד נאשם 1 והממסד ואף הוא הציג עצמו כקרוב. קצינת המבחן ציינה כי נאשם 2 הוא בעל יכולות וכוחות חיוביים לתפקוד, וחרף העבירות שביצע בעבר הרחוק, הוא אינו בעל קווים עבריינים מגובשים. ואולם, נוכח אי לקיחת האחריות, נמנע שירות המבחן מלבוא בהמלצה טיפולית-שיקומית בעניינו.

טיעוני ב"כ הצדדים

7. ב"כ המאשימה עמד בטיעונו על הערכים המוגנים שנפגעו במעשי הנאשמים, ואת הצורך במתן משקל לשיקולי הרתעה בשים לב לכך שמדובר בעבירה כלכלית ולצורך לאיין את הכדאיות שבביצוען. בשל כך, גם יש לבכר את שיקולי הגמול וההרתעה על פני נסיבותיו האישיות והכלכליות של הנאשם.

8. בהתייחס לנסיבות ביצוע העבירות, הצביע ב"כ המאשימה על היקף המס שהיה כלול בחשבוניות הפיקטיביות ואת משך התקופה בהן נעברו העבירות, ואת התכנון שקדם להן. הוא ציין גם את אי הסרת המחדלים. הוא גם עמד בטיעונו על הפסיקה הנוהגת ועל פיה טען למתחם עונש הולם הנע משנה וחצי מאסר בפועל ועד שלוש שנות מאסר בפועל, לצד מאסר על תנאי לתקופה של 10 עד 18 חודשים, וקנס שנע בין 5% ל-10% מסכום המחדל, לאמור בין 125,000 ₪ ל-250,000 ₪.

9. באשר לנאשמים ציין את אי לקיחת האחריות על ידם. לדבריו, בשל אי הסרת המחדלים יש למקם את העונש של הנאשמים בחלק העליון של המתחם, וביקש להשית על נאשם 1 עונש של 30 חודשי מאסר בפועל לצד מאסר מותנה וקנס בשיעור 6% מהמחדל, ועל נאשם 2 עונש של 33 חודשי מאסר לצד 18 חודשים מאסר על תנאי וקנס

בשיעור 6% מהמחדל. את ההחמרה בעונשו של נאשם 2 תלה ב"כ המאשימה בעברו הפלילי.

10. ב"כ נאשם 1 פתח את טיעונו בכך שהיה נכון להיעתר לבקשת שירות המבחן ולתת לנאשם הזדמנות לבחון את התאמתו להליך טיפולי-שיקומי. לדבריו, נאשם 1 לא היה הדומיננטי בביצוע העבירות, ומי שיצר את הקשר עם החבורה שהפיצה חשבוניות מס פיקטיביות היה נאשם 2. למעשה, נכון לראות בנאשם 1 רק כסייען לביצוע העבירות, כשהמעשים נעשו על ידו בתום לב מבלי שהוא מודע למעשיו של נאשם 2 בשטח. משכך, נכון היה לפתוח בפניו את האפיק השיקומי.

11. ב"כ נאשם 1 גם הצביע על התקופה הארוכה שעברה מאז ביצוע העבירות בשנים 2012-2014, ועד להגשת כתב האישום, שלוש שנים לאחר פתיחת החקירה. לשיהוי זה נטען יש משמעות רבה, שכן מדובר בפרק זמן משמעותי בו הנאשם עבר שינוי של ממש, כשבין היתר הוא הפך להיות אב לילדים. הוא ציין כי למעשה נאשם 1 הודה בעובדות מתחילה, ואך טען כי הוא לא היה מודע לעבירות, דבר שנותן לשיהוי חומרה גדולה יותר. גם ב"כ נאשם 1 הצטייד בפסיקה וטען על פיה למתחם עונש הולם שבין ששה חודשי מאסר שיכול וירוצו בעבודות שירות ועד ל-20 חודשי מאסר בפועל.

12. באשר לנאשם, הצביע הסניגור על העדר עבר פלילי, על מצבו הרפואי כפי שפורט בתסקיר, מצב שיכול להחמיר במהלך שהות בכלא. הוא ביקש למקם את עונשו של הנאשם בתחתית המתחם ולהשית עליו לכל היותר 9 חודשי מאסר בעבודות שירות.

13. מנגד ב"כ נאשם 2 ביקש להאיר את הזרקור על נאשם 1 ולטעון שהוא היה הרוח החיה אחר המעשים, בשים לב להשכלתו ועיסוקו כמנהל חשבונות, בעוד נאשם 2 לא סיים אפילו את חוק לימודיו בבית הספר היסודי, אינו יודע קרוא וכתוב, ואינו רשום כבעל החברה. הוא גם לא נהנה מהכסף. גם ב"כ נאשם 2 הדגיש את השיהוי בהגשת כתב האישום והזמן הרב שחלף ממועד ביצוע העבירות ועד היום.

14. בהתייחס לנאשם ציין הסניגור כי לאחר שעבר הליך פשיטת רגל בשנת 2002 הוא נטל אחריות על מעשיו, החל לעבוד קשה לפרנסת משפחתו. עברו הפלילי התיישן ואינו רלוונטי, ואין מקום לקחתו בחשבון. גם הוא ביקש להשית על הנאשם עונש מאסר בעבודות שירות בלבד.

15. נאשם 1 הביע את צערו על שארע וטען כי כלל לא היה מודע למה שנעשה. לדבריו, הוא לא הרוויח שקל אחד מהמעשים.

16. גם נאשם 2 ציין כי הוא מצטער על שארע, וטען כי עבד בחברה אך כשכיר. הוא לא ידע על המעשים שנעשו ואינו אשם בהם. הוא ציין כי הוא אב לשבעה ילדים שפרנסתם, כמו גם פרנסת אשתו תלויה אך בו.

דין והכרעה

17. עבירות המס, הכוללות כוונה להתחמק מתשלום מס, הן במדרג הגבוה של עבירות המס. הערכים המוגנים שנפגעים כתוצאה מביצוע עבירות אלה, נוגעים לחשיבותה של הקופה הציבורית לכלכלת המדינה וביטחונה. עבירות מסוג זה, גורמות נזק רב לקופה הציבורית בפן הכספי ולצד זה גם נפגע עיקרון השוויון בנשיאת נטל המס. בנוסף, נגרמת פגיעה באמון הציבור בשלטון החוק, ותוצאותיהן של העבירות למשק ולמרקם החברתי עלולות להיות קשות ומשמעותיות (רע"פ 977/13 **אודיזי נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 20.02.13)). בפרט, כשמדובר בעבירות הקלות לביצוע, וקשות לחשיפה. מדובר בעבירות שהבסיס לביצוען הוא בצע כסף ויסודן במרמה. הדברים מקבלים משנה תוקף שעה שמדובר בשימוש בחשבוניות פיקטיביות, עבירה שחומרתה רבה במיוחד, ובלשון בית המשפט (ע"פ (מחוזי-ת"א) 70637/99 **מדינת ישראל נ' אברהם** (פורסם בנבו, 18.08.99)) "היא אבי אבות הטומאה כשמדובר בעבירות מס. לא סתם השתמשו ממס, לא התחמקות מרישום, מדיווח או מתשלום, אלא יצירה מאין של חשבוניות פיקטיביות...". אמנם במקרה זה, הנאשמים לא הם אלו שייצרו את החשבוניות הפיקטיביות, אך ללא השימוש שהן עשו בהן לא היה למייצרי החשבוניות תועלת בייצורן. מדיניות הענישה בגין עבירות מסוג זה היא מחמירה בדרך כלל, ומושפעת ממידת התחכום, משך ביצוע העבירות, השיטתיות שבביצוען וסכומי המס אשר נגזלו מהקופה הציבורית (ראו: רע"פ 512/04 **מוחמד בן נבהאן עביד נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 15.04.04)).

18. במקרה זה, מדובר בפעילות מתוכננת, ששני הנאשמים נטלו בה חלק, כמפורט בהכרעת הדין, שבוצעה לאורך תקופה לא קצרה של קרוב לשנתיים. שיעור המס שלא הועבר לקופת המדינה בגין השימוש בחשבוניות הפיקטיביות הוא גבוה מאוד ומגיע לכדי מעט יותר מ-2.5 מיליון ₪. נסיבה לחומרא יש לראות בעובדה שהמחדל לא הוסר, והמס לא הושב לקופת המדינה.

19. בחינת מדיניות הענישה הנוהגת מעלה כי במקרים דומים הוטלו על נאשמים עונשים במנעד רחב.

· בעפ"ג (מחוזי-י) 21791-08-17 **מואמנה נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 21.03.18) דובר על נאשם שנכה תשומות ללא מסמך כדין בסך העולה על 3.5 מיליון ₪. בית משפט השלום השית עונש מאסר לתקופה של שלוש שנים וקנס בסך של 40,000 ₪. הערעור נדחה.

· בת"פ (י) 39735-04-14 **מדינת ישראל נ' אבו חמיד** (פורסם בנבו, 17.11.16) סכום המס שנבע מניכוי התשומות שלא כדין עמד על סך של 2.5 מיליון ₪. נקבע מתחם שבין שנה וחצי מאסר ל-4 שנות מאסר. על הנאשם הושת עונש של 27 חודשי מאסר וקנס בסך של 200,000 ₪. ערעור שהוגש לבית המשפט המחוזי (עפ"ג (מחוזי-י) 60975-12-16) נדחה, וכך גם בקשת רשות הערעור שהוגשה לבית המשפט העליון (רע"פ 5070/17 **אבו חמיד נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 4.07.17)). בית המשפט הפנה לפסיקה המלמדת כי העונש שהושת אינו סוטה מהענישה המקובלת במקרים דומים.

· בעפ"ג (מחוזי-מרכז) 39990-02-15 **מודן נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 12.05.15) דובר על מס תשומות שנוכה שלא כדין בסך של כ-1.5 מיליון ₪. בית משפט השלום קבע מתחם של 12 עד 36 חודשי מאסר, והשית עונש של 21 חודשי מאסר ו-100,000 ₪ קנס. בית המשפט המחוזי לא התערב במתחם אך החמיר בעונש המאסר והעמידו על 30 חודשים.

- בעפ"ג (מחוזי-מרכז) 51012-06-13 **צרפתי נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 8.09.14) דובר על מס תשומות שנוכה שלא כדין בסך של כ-3 מיליון ₪. בית משפט השלום קבע מתחם של 12 חודשים עד חמש שנות מאסר, והשית עונש של 40 חודשי מאסר ו-300,000 ₪ קנס. בית המשפט המחוזי אישר את המתחם ודחה את הערעור.
- ברע"פ 555/19 **ברששת נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 4.02.19) - אושר עונש של 10 חודשי מאסר בפועל וקנס בסך של 40,000 ₪. סכום המס שלא שולם באותו עניין הגיע לכדי 4 מיליון ₪.
- ברע"פ 5253/17 **אבו סרייה נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 16.04.18) - אושר עונש של 16 חודשי מאסר בפועל וקנס בסך של 60,000 ₪. באותו מקרה, סכום המס שלא שולם הגיע לכדי 1.5 מיליון ₪.
- 20. אכן, קיימים מקרים בהם הוטלו עונשים פחות חמורים, כפי שעולה מהפסיקה אליה הפנו ב"כ הנאשמים, ברם באותם מקרים הוסרו המחדלים, דבר שמהווה סיבה משמעותית לקולא. למרות זאת, ברוב המקרים, על אף הסרת המחדלים הוטלו עונשי מאסר בפועל ולא אך בעבודות שירות. כך, ברע"פ 2485/20 **סייד נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 27.04.20) - אושר עונש של 12 חודשי מאסר בפועל, בתוך מתחם הנע מ-12 ל-24 חודשי מאסר בפועל, וקנס בסך של 60,000 ₪. סכום המס שלא שולם הגיע לכדי 1.85 מיליון ₪, והמחדל הוסר. גם ברע"פ 9004/18 **יצחקי נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 31.12.18) - אושר עונש של 12 חודשי מאסר בפועל וקנס בסך של 120,000 ₪. באותו מקרה, סכום המס שלא שולם הגיע לכדי 1.5 מיליון ₪. גם במקרה זה הוסר המחדל. גם ברע"פ 8359/16 **ג'ראיש נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 22.11.16) - אושר עונש של 12 חודשי מאסר בפועל וקנס בסך של 50,000 ₪, כשהמחדל הוסר. בדומה גם בגזרי דין נוספים שהגישו ב"כ נאשם 1 וב"כ נאשם 2 והוטל עונש מאסר בעבודות שירות בלבד, מדובר היה במקרים בהם הוסרו המחדלים (למשל, עפ"ג (מחוזי-י-ם) 28422-08-10 **מדינת ישראל נ' מקוואי** (פורסם בנבו, 22.09.11)), או שמדובר היה במקרה בעל נסיבות מיוחדות ויצאות דופן (כך למשל, בעפ"ג (מחוזי-י-ם) 9577-06-13 **מדינת ישראל נ' גלורמן** (פורסם בנבו, 10.07.13)).
- 21. בשים לב לכל האמור, אני סבור כי ברגיל המתחם שצוין על ידי ב"כ המאשימה הוא אכן המתחם ההולם מקרה זה בנסיבותיו, בשים לב לפסיקה הנוהגת. לאמור, 18 חודשים ועד שלוש שנות מאסר, אם כי ייתכן כי הרף העליון אף גבוה מעט יותר, לצד מאסר מותנה וקנס הנע מ-100,000 ₪ ועד 200,000 ₪.
- 22. עם זאת, במקרה זה לא ניתן להתעלם מהשיהוי הניכר בהגשת כתב האישום. מדובר בחקירה שהחלה בשנת 2015, כשכתב האישום הוגש רק בחודש מרץ 2019. התוצאה היא כי בשל עבירות שבוצעו בשנים 2012-2014 ניתן גזר דין קרוב לעשור לאחר מכן בראשית שנת 2022. ההסבר שניתן על ידי המאשימה, אודות ביצוע השלמת חקירה בשנת 2017 עד אמצע שנת 2018 אינו מניח את הדעת, ואין בו כדי להסביר את השיהוי הניכר.
- 23. לא פעם נאמר, כי לשיהוי שגרם לחלוף זמן רב מאז ביצוע העבירה ועד להשתת העונש יש לתת משקל משמעותי. "ניהול המשפט לאחר זמן כה רב עלול להיות מנוגד באופן מהותי לעקרונות של צדק והגיונות משפטית גם אם טרם חלפה תקופת ההתיישנות הסטטוטורית של העבירה המיוחסת לנאשם" (ישגב נקדימון, **הגנה מן הצדק** (מהדורה

שנייה, 2009), עמ' 351. ראו גם: ע"פ 2144/08 מונדרוביץ נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 14.01.10); על"ע 2531/01 חרמון נ' הוועד המחוזי של לשכת עורכי הדין בתל-אביב יפו, פ"ד נח(4) 55 (2004); ע"פ 7014/06 מדינת ישראל נ' לימור (פורסם בנבו, 4.09.07). יש לזכור כי את השיהוי יש לבחון גם מנקודת מבטו של הנאשם ולא אך מנקודת מבטה של התביעה.

24. לכן, לאחר שנתתי את הדעת גם לעניין השיהוי אני סבור כי מתחם העונש ההולם מקרה זה בנסיבותיו נע משנה ועד שנתיים וחצי שנות מאסר, לצד מאסר מותנה וקנס.

ובאשר לנאשמים.

25. נאשם 1, יליד 1985, כיום בן 36. נאשם 2, יליד 1978, כיום בן 43. שניהם נשואים ואבות לילדים קטנים. נאשם 1 אב לשתי ילדות ונאשם 2 אב לשבעה ילדים. פרנסת משפחותיהם תלויה בהם.

26. שניהם, לא נטלו אחריות על המעשים, הטילו בעבר והם מטילים גם היום - ואף במסגרת טיעוניהם לעונש - את האחריות האחד על חברו, תוך מזעור חלקם שלהם עד כדי אי קבלת אחריות כלל. כך נאשם 1 אמר בדיון לצד הבעת צער על שארע, אך לא על מעשיו שלו, כי כלל לא היה מודע למה שנעשה. וכך נאשם 2 אמר בדיון, גם הוא לצד צער על שארע, אך לא על מעשיו שלו, כי לא ידע על המעשים שנעשו ואינו אשם בהם. כביכול, מדובר היה בגזרה משמיים שלא נאשם 1 ולא נאשם 2 נטלו בה חלק, ואף לא הרוויחו ממנה. בהכרעת הדין פורטו הנסיבות שהובילו למסקנה הברורה, כי שני הנאשמים פעלו בחברה בפועל כמנהלים, ושניהם ידעו אודות הפעילות האסורה שבוצעה כשהחברה ניכתה תשומות על בסיס חשבוניות פיקטיביות במטרה להתחמק מתשלום מס תשומות.

27. אפשר שחלקו של נאשם 2 היה אינטנסיבי ודומיננטי יותר, אך לצד זאת נאשם 1 הינו מנהל חשבונות דבר שמהווה נסיבה לחומרה במסגרת זו. לנאשם 2 גם עבר פלילי, בניגוד לנאשם 1, אך העבירות שנאשם 2 ביצע היו בשנים 2002 ו-2003 ומדובר בעבירות שאינן ממין העניין. לכן, אני סבור כי נכון לערוך אבחנה בין הנאשמים ויש להשית עליהם עונש זהה, הממוקם - בשים לב לאי נטילת האחריות שבאה לידי ביטוי גם באי הסרת המחדל, דבר המהווה שיקול בשים לב להוראת סעיפים 40(4) ו-5(5) לחוק העונשין מחד, ולהעדף עבר פלילי, והפגיעה של העונש במשפחותיהם של הנאשמים מאידך, ולצד העובדה המשמעותית שמאז ביצוע העבירות לפני קרוב לעשור הם לא ביצעו כל עבירה - בשליש המתחם.

28. בהקשר זה יצוין, כי לא סברתי כי יש הצדקה ליתן לנאשם 1 אפשרות נוספת לשתף פעולה עם שירות המבחן בהליך טיפולי-שיקומי, בעיקר בשים לב להתכחשות המוחלטת לאחריותו, כפי שכאמור באה לידי ביטוי בדבריו בבית המשפט, ובשים לב להלכה הקובעת כי הדגש ההרתעתי בשיקולי הענישה בעבירות אלו "גוברים על נסיבותיו האישיות של הנאשם, אף אם אינם מאיינים אותן" (רע"פ 7135/10 חן נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 3.11.10). וראו גם ע"פ 3151/13 עבדאללה נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 24.04.14); רע"פ 9004/18 יצחקי נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 31.12.18). עבירות מסוג זה מחייבות הטלת עונש מאסר, גם מקום בו יש רקע של מכלול נסיבות אישיות

ומשפחתיות, וגם מקום בו חלף זמן רב בין מועד ביצוע העבירות למועד מתן גזר הדין (רע"פ 9004/18 בעניין **יצחקי**, שם דובר על חלוף זמן של עשר שנים מביצוע העבירות למתן גזר הדין).

29. יצוין, כי בעניין הקנס וקביעת המאסר חלף הקנס נתתי דעתי גם לטיעונים בדבר המצב הכלכלי של הנאשמים (ראו: ע"פ 4919/14 **אזולאי נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 6.03.17)), אך לצד זאת יש לקחת בחשבון שמדובר בעבירה כלכלית ושהמחדל כאמור לא הוסר.

30. בשים לב לכל האמור, אני משית על כל אחד מהנאשמים 1 ו-2 את העונשים הבאים:

א. 18 חודשי מאסר בפועל.

הנאשמים יתאמו את כניסתם למאסר עם ענף אבחון ומיון של שירותבתי הסוהר בטלפונים 08-9787377 או 08-9787336. ככל שלא יקבלו הנאשמים הנחיה אחרת, עליהם להתייצב עד ליום 20.02.22 בשעה 9:00 במתקן המעצר בבית סוהר ניצן ברמלה, עם תעודה מזהה והעתק גזר הדין.

ב. תשעה חודשי מאסר אשר לא ירוצו אלא אם כן הם יעברו עבירת מס מסוג פשע בתקופה של שלוש שנים מיום שחרורם ממאסר.

ג. קנס בסך של 70,000 ₪, או 120 ימי מאסר תחתם. הקנס ישולם ב-50 תשלומים שווים ורצופים. התשלום הראשון ישולם עד ליום 1.02.22, ויתר התשלומים ישולמו בכל אחד לחודש בחודשים העוקבים. אי עמידה באחד התשלומים יביא לפירעון מיידי של כל היתרה.

ד. על הנאשמת 3, אני משית קנס סמלי סך של 100 ₪.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים בתוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, ג' שבט תשפ"ב, 05 ינואר 2022, במעמד המתייצבים.